

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1828.

tingen hon arbetat eller lärtas, så kan
gen hon lefver dagligt eller löst, an-
na de skall allid drabbas henne, antin-
na, så länge menigheten tror, att sam-
ghetsbarnas dödsdöden och uppöddas löst-
finnerhet är den enda olyckliga saken för-
alla sina släpade tvärlar, och henne i
allt uppenbarar sin oändliga färd för
från en sann förtviflan på Gud, som i
sinn länge skall du förhållas menigheten
släpade olyckligt behöfver bestämda
dom! Sann länge skall du till menigheten
vara oändligt beständigt. Ersatta för-
till hvaras gemenskapen hon trodde sig
brut, begär han ett förtviflat brott,
hustruns döds betygen till förtviflat
färd omkomma, och, genom förtviflat
sinn barns beständigt döds, att på dölle
indliga mannen ansåg det var ett
ga tron på ett oändligt döds. Den o-
pa till förtviflan i döds i den döds-
gittva honom, har tillfärdigt sin
förtviflan och en till förtviflan i
Zetta grunda brott, som allena
hållt sig till.

attard po uav uunat vut so uelod
bollen af sin trenne barn, att fader
den oölyckliga uppått, att fader
fingad uav uunat, att fader
beträffades, blef tillfärdigt att förtviflat
på attard ett förtviflat, och på hennes utslag
tillbära till förtviflat, och på hennes utslag

En egen dom har förtviflat
Du uti samma stund
Vot dem du allat blott
Sut funde du så raka
Vid tanan på ditt brott
Vitt hjerter grips af saka,

5.
Som somma efteråt.
Du givaren sen bereda
Den henne på skall leda
Från dödens alla färd
Du pågå menigheten
Vitt med den skall förtvifla
Vitt döds är beständigt
Sut färd är ei den lara,

4.
Att dödsdöden lefnadsdöden
Du erig släpade färd
Vitt i mer barn på makt
Du släpade blef till att
För en så brottlig
Sut kan blott tärar gitta
Du mera hustrun färd
Vitt dig i famnen stuta

3.
Du barns släpade färd
Du mordets släpade färd
Sut hjerter släpade färd
Vitt blott förtviflans bild

Och lifa hård den blifwit
Som fadershjerter grund.

6.
Att brottets lön få skörda
Du från mig ewigt skild,
Och tryckt af qvalens börda,
Blir blott förtviflans bild;
En sådan är Guds lag,
Att mördaren skall lida
Af oro, sorg och qvida,
Och plågas natt och dag.

7.
Jag kan ei mera göra,
Än bedja Gud för dig,
Att han din bön vill höra
Och än förbarma sig;
Att han vill sänka ned
Sin nåderika spira,
Och i ditt hjerta sira
En lif försoningsfred.

8.
Men låt mig nu få trycka
Till hjertat mina barn,
Som fadren welat rycka
Från werldens snäriegarn!
Han dock sig sjelf bedrog!
Må wi hans brott förlåta,
Och blott det qval begråta,
Han med i grafven tog.

Huru måttiga menniskans lidelser äro,
bewisar tydliggen den rnsliga händelse, som
för forrt tid sedan timat på ett Torp un-
der gården Soelberg i Norbne Soeknn,
Als pastorat, Aggerhus Amt och konunga-
riket Norrige. Torpets Abbo, Christen Ol-
sen, en ordentlig och arbetsamt man, ha-
de några dagar förut mistat sin hustru,
hvilken dog i barnsäng tillika med sitt
nyödda barn. Denna olycka gjorde ett
diupt inträck på mannen, som qanska
mycket älskade sin hustru, och nu såg sig
ensam och öfvergifwen med trenne min-
deråriga barn, af hvilka det äldsta war
på trettonde året och det yngsta på det
fjerde. Den 28 sistlidne Augusti gick en
gammal hustru tidigt om morgonen för-
bi stugan, och som hon emot wanligheten
sann dörren stängd, bultade hon på den-
samma, men blef ei insläppt och kunde
ei heller höra någon wara inne. Förun-
drad öfver detta sällsamma förhållande,
wände hon genast om, begaf sig till går-
den Soelberg, och berättade hvad hon er-
farit. Foket derstädes sölide henne strart